

Arrest

nr. 210 986 van 16 oktober 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 juni 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kende verzoeker op 29 november 2007 de subsidiaire beschermingsstatus toe, waardoor verzoeker tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten.

1.2. Op 9 december 2016 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om over te gaan tot de intrekking van de aan verzoeker toegestane subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 juni 2017 de beslissing om verzoekers verblijf te beëindigen.

1.4. Bij arrest nr. 192 082 van 18 september 2017 bevestigde de Raad de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 juni 2018 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.6. Op 29 juni 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod aan verzoeker. Deze beslissing, die verzoeker op 29 juni 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [S.M.]

voornaam : [C.]

[...]

nationaliteit : Somalië

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 29/06/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

De Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22/06/2017 besloot om een einde te stellen aan het intussen verworven recht op onbeperkt verblijf van betrokkene. Betrokkene nam op 27/09/2017 kennis van deze beslissing. Hij diende het land te verlaten maar heeft dit niet gedaan.

Betrokkene kwam naar België als niet-begeleide minderjarige vluchteling. Op het moment van zijn asielaanvraag was hij 16 jaar en 9 maanden oud. Hij kwam aan in België op 07/11/2006, hij vroeg diezelfde dag asiel aan. Op 29/11/2007 besliste het CGVS om de vluchtelingenstatus te weigeren maar kende hem wel subsidiaire bescherming toe. Dit recht op tijdelijk verblijf werd telkens verlengd. Op 22/05/2013 besliste DVZ om recht op verblijf onbeperkt in de tijd te laten gelden. Betrokkene kwam echter in aanraking met het gerecht. Hij werd tweemaal veroordeeld voor zware inbreuken op de drugswetgeving.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde betrokkene op 14/05/2011 tot 1 jaar gevangenis voor inbreuken op de drugswetgeving. Hij zou psychotrope stoffen vervaardigd hebben, in bezit of te koop hebben gesteld, afgeleverd of aangeschaft hebben. Het betrof hier Cathine.

De Correctionele rechtbank van Leper veroordeelde betrokkene op 26/10/2015 opnieuw tot 1 jaar gevangenis voor inbreuken op de drugswetgeving. Hij zou psychotrope stoffen vervaardigd hebben, in

bezit of te koop hebben gesteld, afgeleverd of aangeschaft hebben. Ditmaal betrof het cannabis en speed.

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt immers opgemerkt dat de "georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten." "Drugverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan". Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip "ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)). Betrokkene toont een duidelijke minachting voor de normen en waarden van onze samenleving. Bovendien valt hij in herhaling en trekt hij geen lessen uit een eerdere veroordeling.

Op basis van deze veroordelingen besliste het CGVS op 09/12/2016 om de subsidiaire bescherming in te trekken. Betrokkene diende een beroep in tegen deze beslissing maar op 18/09/2017 verwierp de RVV dit beroep. Het CGVS en de RVV zijn van mening dat een repatriëring naar Somalië geen inbreuk op artikel 3 van het EVRM hoeft te betekenen. Het CGVS oordeelt dat hoewel de veiligheidssituatie in Mogadishu (waar betrokkene vandaa[n] komt) complex is, betrokkene 'geen reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of van zijn persoon.' Er is met andere woorden geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugwijzing.

In navolging van deze beslissing besloot ook de Staatssecretaris van Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22/06/2017 om een einde te stellen aan het intussen verworven recht op onbeperkt verblijf van betrokkene. Betrokkene nam op 27/09/2017 kennis van deze beslissing.

Betrokkene bevindt zich momenteel dus in een illegale verblijfssituatie en dient het land te verlaten.

Tijdens zijn verblijf in België maakte hij kennis met enkele Belgische vrouwen bij wie hij ook enkele kinderen zou hebben verwekt. Geen van deze kinderen heeft hij echter officieel erkend. Bij mevrouw [K.Y.] (°16/05/1991) verwekte hij twee kinderen, [K.M.] (°08/11/2012) en [K.B.] (°24/09/2010). Bij zijn meest recente (ex)-vriendin [L.C.] (°02/11/1995) verwekte hij een dochter [L.N.] (28/03/2015). Al deze kinderen beschikken over de Belgische nationaliteit. Met de eerste twee kinderen heeft betrokkene geen contact meer. Met het jongste kind zou hij wel nog contact hebben. Uit een politieverslag van 04/03/2017 blijkt dat hij op bepaalde dagen voor het kind zorgt maar dat hij soms deze regeling 'vergeet' en het kind niet gaat ophalen. Hij zou ook veel drinken (vermoedelijk bedoelt mevrouw [L.] alcoholische dranken) en financieel niet bijdragen aan het onderhoud van het kind. Uit dit verslag blijkt duidelijk dat betrokkene de verantwoordelijkheid van het co-ouderschap niet aankan.

Betrokkene kan vanuit het buitenland procedures opstarten om op legale wijze terug naar België te komen om zijn kinderen te komen bezoeken indien hij dat wil. Hij kan met hen ook contact houden via de moderne communicatiemiddelen. Van een inbreuk op artikel 8 hoeft met betrekking tot het recht op een familiaal leven dus geen sprake te zijn. Bovendien is het recht op een familiaal leven soms ondergeschikt aan de belangen van de staat bij het garanderen van een veilige samenleving. In dit geval, op basis van de veroordelingen van betrokkene, kunnen we stellen dat dit het geval is. Hij kan bovendien steeds, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake een opheffing van dit inreisverbod aanvragen om zijn familie in België te komen bezoeken.

Betrokkene vertoefde jarenlang in legaal verblijf. Hij woont ondertussen 11 jaar in België en heeft er waarschijnlijk een sociaal netwerk opgebouwd, er is mogelijk zelfs sprake van integratie in de maatschappij. Toch geldt hier dezelfde redenering: de staat dient de samenleving te beschermen tegen inbreuken op de openbare orde. Aangezien betrokkene een bedreiging vormt voor de openbare orde,

rust op de staat geen verplichting om diens privéleven te beschermen. Betrokkene is nog jong, hij is in staat om te werken, het zal voor hem dan ook niet zo moeilijk zijn om opnieuw een leven op te bouwen in Somalië.

Bij zijn aanhouding op 29/06/2018 werd betrokkene gehoord door de politie van PZ ARRO Hij verwijst naar zijn (ex)- vriendin en zijn drie kinderen die verblijf hebben in België. Hij wenst in België te blijven omdat hij nog familie heeft in België, onder andere nog een tante [M.F.] die in Antwerpen zou wonen. Ten aanzien van deze tante kunnen de bepalingen van artikel 8 van het EVRM allerm minst gelden aangezien zij geen deel uitmaakt van een eventueel kerngezin. Betrokkene had een recht op verblijf waar de Belgische staat een einde heeft aan gesteld. Deze beslissing betekent dus ook een inmenging in het familiale leven en het privéleven van betrokkene. Dit is echter, met het oog op de maatschappelijke veiligheid gerechtvaardigd. Het belang van de staat in haar strijd tegen de druggerelateerde criminaliteit weegt hier op tegen het belang van betrokkene om zijn familiale leven en privéleven op Belgische bodem verder te zetten. Er is met andere woorden geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM vast te stellen.

Hij verklaart bij zijn aanhouding dat hij een medisch probleem heeft, namelijk een kogel in zijn schouder en dat hij hiervoor wordt opgevolgd. Betrokkene brengt verder geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Uit bovenstaande paragrafen blijkt dat we rekening hebben gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. We konden hier geen schending van deze wetsbepaling vaststellen.

acht jaar

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 4° alinea van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Verzoeker werd op 12 september 2018 gerepatriëerd naar Somalië.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“2. Als een beroep ingesteld wordt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig art. 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet - zoals in casu - , komt het aan de Raad toe, in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de overheid die de bestreden beslissing genomen heeft, bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan is van juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit gekomen is.

Verzoeker is van mening dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in redelijkheid tot zijn besluit gekomen is.

3. Art. 74/11 § 1, 1e - 4e lid, van de Vreemdelingenwet stelt :

‘ De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of ;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :
1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden ;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. ’

4. Het is juist dat er op 29 juni 2018 een beslissing genomen werd waarbij er aan verzoeker een bevel om het land te verlaten gegeven werd, zonder dat er een termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan werd.

Verzoeker heeft echter op 6 juli 2018 voor de R.V.V. een beroep tegen deze beslissing aangetekend. In zijn beroepsakte (stuk 1) heeft verzoeker de vernietiging van deze beslissing gevraagd.

Verzoeker verwijst uitdrukkelijk naar zijn uitgebreide motivatie in deze beroepsakte, die hij als overtuigingsstuk 1 bij de huidige beroepsakte voegt, en waarvan hij brevitatis causa de inhoud niet herneemt in huidige beroepsakte.

De beslissing die op 29 juni 2018 genomen werd en waarbij er aan verzoeker een bevel om het land te verlaten gegeven werd, dient om de redenen die verzoeker in zijn beroepsakte dd. 6 juli 2018 (stuk 1) vermeld heeft, vernietigd te worden. Dit heeft tot gevolg dat deze beslissing geacht wordt nooit bestaan te hebben en dus ook geen gevolgen kan ressorteren.

Een beslissing waarbij een inreisverbod opgelegd wordt, kan dus onmogelijkerwijze gebaseerd zijn op een beslissing die geacht wordt nooit bestaan te hebben.

5. Het stemt met de werkelijkheid overeen dat er in het verleden aan verzoeker een bevel gegeven werd om het land te verlaten, waaraan hij geen gevolg gegeven heeft.

Het is echter een feit dat er aan een asielzoeker dikwijls een bevel gegeven om het land te verlaten, dat niet dient opgevolgd te worden. Zo wordt er héél vaak aan een asielzoeker tijdens de loop van de asielprocedure een bevel gegeven om het land te verlaten. Dit is bijv. zo in het geval dat het C.G.V.S. een beslissing genomen heeft waarbij het asielverzoek afgewezen wordt, maar de asielzoeker tegen deze beslissing beroep aangetekend heeft bij de R.V.V. Ondanks dit beroep wordt er door de D.V.Z. toch een bevel gegeven om het land te verlaten, en dit kan uiteraard niet tijdens de asielprocedure.

Er wordt dan vaak door de D.V.Z. geargumenteed dat het bevel om het land te verlaten niet uitgevoerd zal worden, omdat er overeenkomstig art. 39/70 Vreemdelingenwet behoudens mits toestemming van de asielzoeker, tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Normalerweise is een asielzoeker [...] hiervan niet op de hoogte, totdat deze asielzoeker zijn raadsman geraadpleegd heeft, die hem hiervan inlicht. Het kan dan ook geen verwondering baren dat, indien dezelfde asielzoeker later nogmaals een bevel krijgt om het land te verlaten - dat ditmaal wél uitgevoerd kan worden - , hij geneigd zal zijn te denken dat hij ook dat bevel naast zich kan neerleggen .....

Zolang de D.V.Z. te pas en te onpas bevelen om het land te verlaten blijft rondstrooien, kan het een vreemdeling niet ten kwade geduid worden dat hij hieraan geen gevolg geeft. En er kan dan ook geen inreisverbod opgelegd worden omdat deze vreemdeling geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het land te verlaten (waarvan hij wellicht niet wist of hij dit bevel al dan niet diende op te volgen ...).

6. Ten slotte is verzoeker nog van mening dat er gebruik kon gemaakt worden van art. 74/11 § 2, 2e lid, Vreemdelingenwet dat stelt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

Verzoeker is de loop van 2006 in België aangekomen en hij heeft tijdens zijn wettig verblijf in België een feitelijk gezin gevormd met [C.L.], van Belgische nationaliteit. Uit deze feitelijke gezinsvorming is een kind geboren, nl. [L.N.], geboren op 28 maart 2015.

De feitelijke gezinsvorming werd beëindigd, en er werd een regeling van co-ouderschap uitgewerkt. In de periode tussen maart 2017 en december 2017 was [N.] beurtelings een week bij de vader, en een week bij de moeder.

In de periode van januari 2018 t/m april 2018 hebben verzoeker en de moeder opnieuw samengewoond, zodat er opnieuw een gezin was dat uit drie personen bestond. In de loop van mei 2018 hebben verzoeker en de moeder de samenwoning beëindigd, en er wordt opnieuw een regeling van co-ouderschap m.b.t. [N.] uitgewerkt.

Ter staving van deze feiten legt verzoeker een aantal stukken voor, gebundeld in kaft 2, die aantonen dat hij wel degelijk op huidig ogenblik nog contact heeft met zijn dochter [N.].

Er kan uitdrukkelijk verwezen worden naar het schrijven dd. 19 juni 2018 - m.a.w. van amper een drietal weken geleden - (stuk 3), dat duidelijk aantoonde dat er op huidig ogenblik een hechte band is tussen verzoeker en zijn dochter [N.], want er werd beslist dat de hulpverlening niet meer maatschappelijk noodzakelijk is, zodat er een einde kan gesteld worden aan de opvolging vanuit het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg (OCJ).

Indien er aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar zou opgelegd worden, zou er ongetwijfeld een eind komen aan de band tussen verzoeker en zijn dochtertje [N.], en dit ware een grove inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker, en een flagrante schending van art. 8.1 E.V.R.M."

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in eerste instantie aangeeft van oordeel te zijn dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2018 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen niet rechtsgeldig is. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2018 niet het voorwerp uitmaakt van voorliggend beroep en dat de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen voormeld bevel om het grondgebied te verlaten heeft verworpen. Verzoekers beschouwingen, inclusief de herneming van het middel dat hij omtrent dit bevel om het grondgebied te verlaten aanvoerde in de zaak met rolnummer 223 420, laten de Raad dan ook niet toe te besluiten dat de in casu bestreden beslissing door enig gebrek zou zijn aangetast.

Aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 juni 2018 niet werd vernietigd door de Raad kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing is gesteund op een beslissing die moet worden geacht nooit te hebben bestaan.

Verzoekers verduidelijking dat verweerder geen bevel om het grondgebied te verlaten vermag af te geven tijdens de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en zijn toelichting omtrent het feit dat de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten in bepaalde gevallen is

geschorst tijdens de termijn om in beroep te gaan tegen een beslissing van de commissaris-generaal en tijdens de behandeling van een beroep bij de Raad tegen een dergelijke beslissing is niet ter zake. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen was er immers geen verzoek om internationale bescherming dat nog in onderzoek was, was er geen beslissing van de commissaris-generaal waartegen nog een beroep kon worden ingesteld en was er evenmin een beroep in behandeling bij de Raad tegen een beslissing van de commissaris-generaal. Ook verzoekers stelling dat een vreemdeling soms geen kennis heeft van een ten aanzien van hem genomen beslissing is niet dienstig. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat verzoeker wel degelijk kennis heeft genomen van de voorheen ten aanzien van hem genomen beslissing tot beëindiging van verblijf. Met betrekking tot verzoekers bewering dat hem geen inreisverbod kan worden opgelegd omdat hij geen gevolg gaf aan een bevel om het grondgebied te verlaten waarvan hij geen kennis had moet verder worden gesteld dat hij voorbij lijkt te gaan aan het feit dat hem een inreisverbod werd opgelegd met toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dus omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan.

Waar verzoeker erop wijst dat artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder er zich in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen, kan van onthouden om een inreisverbod op te leggen moet worden benadrukt dat deze bepaling, gelet op het gebruik van het woord "kan" verweerder geen enkele verplichting oplegt. Verweerder heeft ook duidelijk uiteengezet waarom hij van oordeel is dat een inreisverbod vereist is. Hij heeft hierbij aangegeven in aanmerking te hebben genomen dat verzoeker, gelet op zijn gedrag, een gevaar vormt voor de samenleving en dat zijn persoonlijke belangen ondergeschikt worden geacht aan het algemeen belang. De vaststelling dat verweerder geen gebruik maakte van een door de wetgever voorziene mogelijkheid laat in voorliggende zaak niet toe te oordelen dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

In zoverre verzoeker stelt dat hij een hechte band heeft met een kind dat hij verwekte bij een Belgische vrouw en dat het bestreden inreisverbod tot gevolg zal hebben dat zijn band met dit kind zal worden verbroken en er dus een inmenging is in zijn privé- en gezinsleven dient te worden gesteld dat niet blijkt dat het zou gaan om een niet-toegelaten inmenging. In dit verband moet worden geduïd dat, overeenkomstig artikel 8, tweede lid van het EVRM, een inmenging van het openbaar gezag met betrekking tot de uitoefening van het recht op een privé-, gezins- of familieleven mogelijk is indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. In casu heeft verweerder uitdrukkelijk verwezen naar de wettelijke basis – artikel 74/11, § 1, tweede en vierde lid van de Vreemdelingenwet – die hem toelaat een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar op te leggen aan een vreemdeling een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het staat ook vast dat verweerder, die oordeelde dat de bestreden maatregel vereist is ter bescherming van de openbare orde, een van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM bepaalde doelstellingen nastreeft. Verweerder heeft verder ook de vereiste belangenafweging doorgevoerd. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt namelijk dat verweerder rekening heeft gehouden met het gegeven dat verzoeker langdurig legaal in het Rijk heeft verbleven, dat hij een sociaal netwerk in België heeft opgebouwd, dat hij een aantal kinderen bij Belgische vrouwen heeft verwekt en dat hij contacten onderhoudt met één kind. Verweerder heeft geoordeeld dat, ondanks het feit dat verzoeker dergelijke banden in het Rijk heeft, een inreisverbod toch vereist is gelet op het feit dat verzoeker herhaaldelijk strafbare feiten pleegde. Hij heeft hierbij verwezen naar de aard, de ernst en het recent karakter van de gepleegde feiten en geoordeeld dat uit verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Verweerder heeft duidelijk uiteengezet waarom hij de belangen van verzoeker ondergeschikt acht aan deze van de Belgische samenleving. Hij heeft bij deze afweging ook in aanmerking genomen dat verzoeker nog contacten heeft met één kind en erop gewezen dat de bestreden beslissing verzoeker op zich niet verhindert om deze contacten verder te onderhouden. Hij heeft hierbij, onder meer, gesteld dat verzoeker, gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen. Er wordt door verzoeker geenszins aangetoond dat verweerders argumentatie kennelijk onredelijk is en er geen deugdelijke belangenafweging gebeurde. Verzoeker benadrukt weliswaar dat hij nog contacten onderhoudt en dat hij een hechte band heeft met één van de kinderen waarvan hij stelt de vader te zijn en hij zet uiteen dat er een einde werd gesteld aan de ondersteuning van het Ondersteuningscentrum Jeugdzorg wat betreft dit kind, maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat hij in het verleden afspraken omtrent dit kind niet nakwam, dat hij zijn contacten met dit kind kan onderhouden door

